

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Zemaníkovej a členiek Mgr. Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Evy Hudobovej v právnej veci žalobcu: **Ing. I.Ď.**, podnikateľ, G.X., K., proti žalovanému: **E.P.**, podnikateľ, H.X., V., okres S.E., zast. JUDr. S.L., advokátom, N.X., S.E., **o zaplatenie 126 255,- Sk s prísl.**, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. marca 2007 č.k. 1 Cob 65/2006-179, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie **z a m i e t a** .

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Starej Ľubovni rozsudkom zo dňa 3. júla 2006 č.k. 3 Cb 55/2005-145 žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania 30 681,- Sk.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy titulom nároku z postúpenej pohľadávky voči spoločnosti M.S. – S.S. za odplatu 126 255,- Sk s prísl.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, listinnými dôkazmi a zistil, že žalobca dňa 11. marca 2002 uzavrel so spoločnosťou M. S. – S.S. zmluvu o správe peňažných prostriedkov, na základe ktorej žalobca odovzdal uvedenej spoločnosti sumu 1 050 000,- Sk, pričom spôsob, akým tak urobil, nemal súd jednoznačne za preukázaný vzhľadom na rozpornosť tvrdenia žalobcu a správkyne konkurznej podstaty spoločnosti.

Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o postúpení pohľadávok dňa 30. apríla 2002, ktorou žalobca postúpil na žalovaného pohľadávku voči spoločnosť M.S.. Žalovaný na pojednávaníach uviedol, že zmluvu o postúpení pohľadávok uzavrel preto, lebo si myslel, že dlh voči spoločnosti M.S. zaplatí žalobcovi v nižšej sume, alebo len určité percentá k nej. Zmluvu podpísal, ale nemal čas si ju preštudovať a nedostal ani jej kópiu. Potvrdil, že žalobca za neho zaplatil 3 120,- Sk.

Súd po vykonanom dokazovaní dospel k názoru, že nárok žalobcu je nedôvodný. Predmetom konania bolo zaplatenie peňažnej sumy titulom odplaty za postúpenie pohľadávky.

Ďalej mal súd za nesporné, že žalobca prenechal správcovi zmluvne dohodnutú hotovosť bez časového obmedzenia za 17% čistý výnos ročne, teda podľa obsahu, súd zhodnotil predmetnú zmluvu ako zmluvu o pôžičke (i v nadväznosti na čl. XI zmluvy), ktorá je platná. Žalobca predmetnú zmluvu odvolal, čím došlo k zániku zmluvy k 29. aprílu 2002, kedy žalobca uzavrel so žalovaným zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorú súd posudzoval podľa § 524 ods. 1 v spojení s § 39 Obč.Z. a dospel k názoru, že zmluva o postúpení pohľadávky je absolútne neplatná, pretože išlo o postúpenie neexistujúcej pohľadávky. Žalobca postúpil ešte nesplacnú pohľadávku. Taktiež si v zmluve nedohodli splatnosť postúpenej odplatnej pohľadávky.

Na základe uvedeného súd žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Žalobca podal proti rozsudku v zákonnej lehote odvolanie proti celému rozsudku. V odôvodnení ktorého uviedol, že súd sa pri rozhodovaní nedržal merita veci, neakceptoval

platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a splnenia jej náležitostí, ani uznania pohľadávky žalovaného správcom konkurznej podstaty.

V doplnenom podaní odvolania poukázal tiež na to, že odvolaním zmluvy, jeho pohľadávka voči správcovi vo výške 1 050 000,- Sk, nezanikla. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky je zrejmé, ako pohľadávka vznikla, teda žalobca postúpil na žalovaného svoju pohľadávku, ktorú mal voči spoločnosti M.S.

Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť, žalobe vyhovieť, priznať úrok z omeškania 16,5% t.j. dvojnásobok diskontnej sadzby určenej NBS.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozsudok považuje za zákonný, súd vykonal potrebné dokazovanie, vec správne právne posúdil, preto navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu trovy odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací prejednal vec a rozhodol tak, že prvostupňový rozsudok zmenil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 126 255,- Sk s 8% úrokom z omeškania ročne počnúc od 29. januára 2005 do zaplataenia. V prevyšujúcej časti rozsudok potvrdil. Žalobcovi priznal trovy odvolacieho konania 2 761,- Sk.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti istiny a úroku z omeškania, len v rozsahu uplatnenom v odvolacom konaní t.j. 16,5% ročne. Výrok rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá nebol odvolaním dotknutý. V tejto súvislosti sa musel odvolací súd vysporiadať so zmenou žaloby v podanom odvolaní, nakoľko žalobca sa pôvodne domáhal zaplataenia istiny so 17% úrokom z omeškania. Dňa 5. mája 2005 došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby v časti úroku z omeškania, keď žalobca požadoval 15,5% úrok z omeškania. Súd nerozhodol o zastavení konania v časti úroku z omeškania prevyšujúceho 15,5% ročne, ale v tejto časti žalobu zamietol. Predmetom prvostupňového konania bol už len úrok 15,5% a v podanom odvolaní rozšíril žalobca nárok na úrok z omeškania 16,5%. Súd túto zmenu žaloby v časti úroku z omeškania s odkazom na ust. § 95 O.s.p. nepripustil.

Pri preskúmaní rozsudku v napadnutej časti bol súd viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne v podanom odvolaní uvedené.

Prvostupňový súd dostatočne preskúmal skutkový stav veci, zo zistených skutočností vyvodil zodpovedajúce skutkové závery, ktorými je odvolací súd viazaný (§ 213 ods.1 O.s.p.), avšak z nich nevyvodil správny právny záver.

Účastníci uzavreli zmluvu o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Obč.Z., ktorá bola, aj napriek spochybňovaniu žalovaným, uzavretá platne.

Odvolací súd sa stotožnil s tou časťou rozsudku prvostupňového súdu, ktorou konštatuje, že zmluva o správe peňažných prostriedkov, nie je podľa obsahu príkaznou zmluvou, či zmluvou o obstaraní veci, ale podľa obsahu je zmluvou o pôžičke, nakoľko obsahuje náležitosti tohto zmluvného typu.

Právnym dôsledkom zmluvy o pôžičke je aj to, že takáto zmluva nemôže zaniknúť za podmienok upravených v § 33b ods. 1 a § 731 Obč.Z., ani odvolaním. V tejto časti teda považuje vyslovený právny názor prvostupňového súdu za nesprávny.

Odvolací súd konštatoval, že bez ohľadu na to, či žalobca s M.S. uzavreli zmluvu o pôžičke, či zmluvu príkaznú, nemal prejav vôle žalobcu zo dňa 29. apríla 2002 o odvolaní zmluvy vplyv na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej medzi účastníkmi. Pohľadávka žalobcu voči M.S. ku dňu 29. apríla 2002 jednoznačne existovala.

Odvolací súd bol toho názoru, že žalobca ako veriteľ, bol dňa 29. apríla 2002 oprávnený postúpiť časť svojej pohľadávky, ktorú mal voči M.S., písomnou zmluvou žalovanému. Vychádzajúc z obsahu tejto zmluvy išlo jednoznačne o pohľadávku určitú (identifikovateľnú) a nepochybne existujúcu a v tejto súvislosti žalobca uniesol svoje dôkazné bremeno a preukázal, že najneskôr ku dňu 11. marca 2002 žalobca poskytol M.S. sumu 1 050 000,- Sk, dôkazom čoho sú nielen prehlásenia správkyne konkurznej podstaty tohto úpadcu, ale aj ďalšie listinné dôkazy, z ktorých vyplýva, že následne ku dňu 17. mája 2002, kedy bol na majetok M.S. vyhlásený konkurz, nebola pohľadávka žalobcu uspokojená, minimálne v rozsahu 185 317,- Sk.

Súd obranu žalovaného spochybňujúcu existenciu pohľadávky žalobcu voči M.S. vo výške 126 255,- Sk a v tejto súvislosti i platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, súd nepovažoval za preukázanú. Dôkazom účelovosti tejto obrany je aj fakt, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 29. apríla 2002, si žalovaný započítal takto získanú pohľadávku voči svojmu záväzku, ktorý mal voči M.S., ktoré správca i akceptoval. Samotný žalovaný teda v plnom rozsahu využil svoje práva, ktoré získal zo zmluvy o postúpení pohľadávky, čím túto zmluvu akceptoval ako platnú.

Nakoľko účastníci uzavreli platnú zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá nepochybne k 29. aprílu 2002 existovala, odvolanie žalobcu zo dňa 29.4.2002 zmluvy o správe peňažných prostriedkov nemalo za následok zánik pohľadávky žalobcu voči M.S., preto súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 126 255,- Sk istinu.

Dôvodom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, nie je chýbajúce dojednanie o splatnosti odplaty, pretože platí § 563 Obč.Z. upravujúci splatnosť plnenia.

Účastníci si nedohodli pre prípad omeškania výšku úrokov z omeškania, preto platí ust. § 517 Obč.Z. v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb. t.j. výška úrokov sa rovná dvojnásobku diskontnej sadzby určenej NBS, ktorá ku dňu 29.1.2005 bola 4% (t.j. dvojnásobok 8%). Na základe uvedeného odvolací súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8%.

O trovách prvostupňového konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 v spojení s § 224 ods. 2 O.s.p.

Žalovaný podal proti rozsudku dovolanie podaním zo dňa 17. apríla 2007.

V odôvodnení dovolania uviedol, že dovolanie je podľa § 238 ods. 1 Os.p. prípustné a podané podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Dovolateľ zastáva názor, že odvolací súd v rozhodnutí vec nesprávne právne posúdil, keď vyslovil, že žaloba je dôvodná a pritom nevzal do úvahy platné dojednanie v zmluve

o správe peňažných prostriedkov, najmä v časti skončenia právneho vzťahu a jeho následného vysporiadania. Stotožňuje sa s názorom vysloveným súdom prvého stupňa, ktorú vec po všetkých stránkach správne posúdil a vyslovil správny právny záver. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie odvolaciemu súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1) preskúmal dovolanie žalovaného a zistil, že je prípustné podľa § 238 ods. 1 O.s.p. v platnom znení (ďalej len „O.s.p.“), bolo podané v zákonnej lehote a spĺňa ostatné náležitosti podľa § 241 ods. 1 O.s.p. Dovolanie preskúmal v rozsahu podľa § 242 ods.1 O.s.p. a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

Z ust. § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho vecného vymedzenia. V danom prípade podľa obsahu dovolania, bol dovolacím dôvodom, ktorý bol v dovolaní uplatnený, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho skutkového zistenia a následne nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 153 ods. 1 O.s.p. súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Dovolací dôvod spočívajúci v neprávnom právnom posúdení veci odvolacím súdom, tak týmto dôvodom sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Na rozdiel od skutkového zistenia, ktoré je výsledkom činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, o nesprávne právne posúdenie ide vtedy, ak súd zistený skutkový stav nesprávne zhodnotil po stránke právnej, teda chybné aplikoval právny predpis.

V preskúmvanej veci dospel dovolací súd k záveru, že posúdenie nároku žalobcu po právnej stránke odvolacím súdom nie je v rozpore s právnym predpisom.

Základná otázka, ktorú dovolací súd posudzoval, či bolo dostatočne preukázané, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom a či rozhodnutie odvolacieho súdu je vecne správne.

Predmetom konania bol nárok žalobcu uplatnený zo zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 29. apríla 2002 medzi účastníkmi. Predmetom tejto zmluvy bolo postúpenie pohľadávky za dohodnutú odplatu vo výške 126 255,- Sk. Žalovaný na základe tejto zmluvy žalobcovi dohodnutú odplatu nezaplatil, ani vierohodne nespochybnil žalobcov nárok, ani existenciu postúpenej pohľadávky voči úpadcovi M.S., ktorá bola predmetom postúpenia. Dovolací súd po preskúmaní odvolacieho rozsudku, nezistil žiadny právne relevantný dôvod sponchybnujúci správnosť vysloveného názoru odvolacieho súdu.

Dovolací súd teda vo veci prijal záver, že vykonaným dokazovaním bol dostatočne zistený skutkový stav veci a z neho vyvodený správny právny záver.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny, preto dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

Úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne nevznikli a žalovaný nebol v dovolaní úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je opravný prostriedok prípustný.

V Bratislave 6. augusta 2008

JUDr. Jana Zemaníková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková